Constantin Luntraru

A DOUA CARTE

ISBN (13): 978-973-8961-62-3

Editura şi tipografia STEF
Editură recunoscută de către CNCSIS

700705, IAŞI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267
E-mail: editura@stef.ro
http://www.editurastef.ro

Constantin Luntraru

A DOUA CARTE

STEF 2007

Ermetice

Precum lumina ajunge diluată pe Pământ şi numai în forma aceasta coruptă este benefică pentru fiinţele vii, tot aşa cunoaşterea şi învăţătura autentică nu este bună pentru ele, deocamdată. Dacă ea ar veni în toată splendoarea ei mişcarea electronilor s-ar opri, pentru că însăşi orice motivaţie a exprimării este un efect al ignoranţei din forme şi substanţe.

Motivaţia oricărei fapte poate fi îmbrăcată în cuvinte frumoase, dar motivaţia aparţine persoanei, iar persoana aparţine minţii şi când mintea dă şi ridică este pentru a avea ce să ia şi să trântească la pământ; dacă nu şi-ar lua darurile înapoi i s-ar consuma toată substanţa, ajungând goală şi secătuită…

Numai în cel care depăşeşte deşertăciunea oricărui obiectiv şi trăieşte fără vreo aşteptare, când lasă viaţa din el să zburde, e pace şi soare, nu în cel care caută un răspuns.

De ce, pentru ce, de când, cum, unde, care – creează monumente de beton, dar fericire interioară niciodată.

De aceea, toată manifestarea poate fi un prilej de joacă şi de veselie dacă nu te amesteci în evoluția celui ce a ajuns om, prin instituirea regulilor şi a legii, încurajând conştiința, dacă nu te ataşezi de nimic şi înțelegi că ce se naşte apare din ceea ce moare, că cei dragi – prietenii şi tovarăşii de joacă – izvorăsc din tine mereu…

Creația este joaca eternului, din care a rezultat frumosul, binele şi lumina, dar şi urâtul, răul şi întunericul.

De aceea existența în creație este umbra eternului, de unde izvorăşte moartea şi uitarea.

Lumina fără întuneric şi frumosul fără urât nu există pentru că tot ce există trebuie să fie muritor, altfel viața temporală ar fi o plictiseală şi universul întreg o inconştiență eternă. Conştiința se realizează numai prin dualitate, de aceea există manifestare.

Absolutul există în sine, creația – numai în minte, sunt planuri diferite –, nu există nici un antagonism între ele…

Adevărata meditație, indispensabilă evoluției, se realizează prin nemişcarea trupului şi a minții, simțindu-te pe tine ca o stare energetică subtilă, cea mai subtilă pe care o poți percepe, doar prezență, atent la sunetul care pare că vine din exterior, în chiar clipa producerii lui, precum cântecul unei păsări, ticăitul unui ceas, glasul unor oameni sau zbârnâitul fin al celulelor cerebrale, ca într-un transformator electric, mereu producându-se printr-o notă, printr-o simplă octavă, înainte ca să devină mesaj prin succesiune şi procesare mentală, pentru că astfel apare conştiința timpului şi a spațiului, a morții şi a limitării şi adevărata meditație încetează.

Mereu va exista oboseala. Pentru că ea este ataşată mişcării precum frunzele de ramuri şi petalele de flori.

Oboseala există ca să temporizeze mişcarea, această rătăcire care tinde să dezechilibreze viața şi să complice prea mult universul.

Nu există frumos, altul, decât cel care trece prin minte şi simțuri.

Dar tu unde eşti înainte de a trece prin ele?

Nicăieri dacă ai fi, nicăieri ai rămâne. Ar trebui să fii măcar în posibilitățile cuiva. Dar acela în care se află toate posibilitățile oare există în cadrul spațiu--timp? Dacă da, el ar trebui să moară şi atunci viața ar trebui să se sfârşească pentru totdeauna odată şi-odată… Dacă nu, el se naşte din sine şi moare în sine… Astfel ajungem la concluzia că nu poate exista moarte din care nu se poate renaşte vreodată, identică cu anularea eternă. Moartea e doar o transformare. Nu te mai teme de ea! Respinge timpul care nu este identic cu fericirea şi libertatea pentru că acel timp nu face parte din viață.

Când eşti mort în trup de ce numeşti tu asta viață?!

A renunța la hrana fizică nu e o acțiune care se referă numai la procurarea şi mestecarea ei, ci înseamnă a câştiga timp real pentru descoperirea marelui mister al vieții. Pentru că hrana nu-ți ocupă numai timpul cât munceşti pentru a ți-o procura, nici timpul cât trebuie să fii ocupat cu fărâmițarea ei între dinți şi înghițirea ei, dar îți ocupă tot timpul vieții tale prin reacțiile pe care le produce la nivelul fiecărei celule, fapt ce-ți consumă toată atenția şi concentrarea spre o activitate inconştientă şi ciclică.

A renunța la hrana fizică, compensând-o cu lumina, îți deschide coordonate pe care nici nu ai putut să ți le imaginezi până acum pentru realizarea vieții în toată splendoarea ei.

Ce este esențial şi adevărat este întotdeauna perceput cuantic, într-o străfulgerare, când eşti conştient de tine, cel viu, pe când a gândi intens nu înseamnă decât a te frământa intens, a te îngrijora şi a te ocupa de lucruri care nu sunt treaba ta.

Există un proverb foarte înțelept care spune aşa: calul moare de fugă iar prostul de grija altuia. Calul semnifică munca fizică, iar prostul munca mentală.

Încearcă să nu fii nici cal şi nici prost.

Eu sunt cel mai mic cadru din toată manifestarea, nemăsurabil în timp şi spațiu, care poate fi perceput numai prin intuiție, eu sunt clipa în sine, adică viața în sine şi din mine porneşte totul, aşa fiind realitatea materială, identică cu imaginația.

Închipuie-ți cum dintr-un punct ipotetic şi nemanifestat izbucnesc miliarde şi miliarde, care par să aibă masă şi greutate proprie datorită simțurilor identică cu imaginația; lumea este o vrajă care dispare la momentul cuvenit…

Despre mine, cel viu, nu am decât o singură certitudine să vă comunic: sunt aici şi acum, sunt doar prezență şi orice altceva credeți despre mine nu sunt eu.

Secretul vieții desăvârşite pe acest pământ este neidentificarea. În permanență simte că tu nu eşti acela care are forma şi numele cu care eşti strigat, iar problemele lui nu sunt ale tale. Tu nu ai nici un fel de probleme şi înțelegând asta tu rămâi mereu deoparte, animând totul nefăcând nimic, fiind imparțial şi egal atât în privința nevoii de supraviețuire a celui numit cu numele tău cât şi a celui numit cu numele altuia. Pentru că ambele forme sunt animate de acelaşi spirit al vieții şi când ai înțeles asta ai devenit asta – viață, pur şi simplu.

Parcurgând şi depăşind lungul drum al iluziei, timpul şi Pământul rămân în urmă, te simți şi eşti ceea ce evoluția subtilă va face din om peste mii şi milioane de ani. Nimic din cultul trecutului cu toate relicvele şi toți morții lui, nimic din cultul viitorului cu toate plăsmuirile lui infernale. Doar tu, permanent

aici şi acum, trăind clipa în sine, care este viața în sine, cu desăvârşire fericit şi egal cu tine însuți.

Nu mă mai uit la chipul omului ca să nu fiu iluzionat de trăsăturile accidentale ale transformării lui, de umbrele bolii şi ale slăbiciunii, izvorând prin ochi din sufletul său – amestec de minte cosmică şi magnetism terestru – ştiind că în realitate el nu este aşa, mulţumit să-l ascult şi să-l simt ca prezenţă vie în interiorul meu, fără nici o modificare. Fiindcă în realitate el nu este suflet individual, ci este spirit. Ce bine îi fac dacă îl conturez cu privirea şi îl scot afară din mine?!

Înţelegând ce vreau să spun, în generaţiile viitoare va dispare iluzia individuală, oamenii nu se vor mai privi insistent şi critic unii pe alţii, ci vor începe să se preocupe tot mai mult de ceea ce sunt în realitate şi nu de felul cum arată.

Dacă vezi formele şi culorile, vezi transformarea şi suferinţa, dacă le memorezi le iei cu tine şi ele te vor omorî.

Eu sunt în contact cu viața când sunt atent la momentul când imperceptibilul devine perceptibil, când nimicul devine ceva, pentru că atunci, chiar în clipa producerii sunetului, pot trece înaintea lui, pot trece înaintea creației şi pot pătrunde în viața în sine, absolută şi fără nici o proprietate, doar vie, doar prezență, nenăscută, deci nemuritoare, fără cunoştința binelui şi a răului, fără ruşinea care se naşte din minte odată cu judecata, fără mândria realizării lucrurilor efemere, doar viu – stare din starea lui Dumnezeu – suficient şi fericit până la absolut prin mine însumi.

Când eşti trist, indispus sau stresat să nu crezi că tu eşti acela.

Sinele nu este deloc implicat, cea care suferă este mintea sau personalitatea, un străin venit din afară, de care din păcate te-ai ataşat şi cu care te identifici.

Când te simți pe tine asemenea prostii nu există.

De fapt, când simți tristețea, indispoziția sau nervozitatea să ştii sigur că atunci nu te simți pe tine, ci pe un animal inconştient care rătăceşte prin lume şi prin întuneric. Acesta e un semn.

Tot la fel, când simți bucuria, entuziasmul şi buna dispoziție, iarăşi, să fii sigur că nu te simți pe tine.

E un moment foarte bun de introspecție.

Nu cumva aceste stări pozitive au ca sursă un obiect exterior şi erodabil? Ce vei face când el îşi va consuma substanța energetică ce-l păstrează într-o unitate individuală?

Viața este singurul lucru pe care îl ai fără să-l fi vrut. Nimeni nu te-a întrebat dacă o vrei sau nu, de aceea ea este deasupra oricărei conceptualizări sau competiții. Pornind de la această observație, a putea fără să vrei înseamnă a fi şi este, de departe, cel mai prețios lucru din acest univers fizico-mental.

Pentru că celebra voință, pe care mulți o invocă referitor la reuşitele lor, nu este decât o biată dorință individuală şi egoistă, provenind din sânul materiei şi generalizată într-un subconştient adunat pic cu pic de-a lungul generațiilor.

Este un domeniu al minții care asemeni tuturor celorlalte este dual şi odată născut implacabil va trebui să moară, iar ataşamentul față de el însumează toată suferința formelor de viață din întreaga lor manifestare.

Atent simțindu-mă pe mine, cel viu, cu desăvârşire mulțumit de ceea ce sunt. Iar dovada că mă simt pe mine, cel viu şi nu dorm, în sens mistic, este aceea că nu sunt supus unei stări modificate – fizică, mentală sau emoțională.

Nu mă simt pe mine pentru că vreau asta cu ardoare, pentru că dacă aş dormi nu ar avea cine să vrea, ci mă simt pe mine deoarece la orice moment de introspecție mă simt acelaşi, viu şi mulțumit de ceea ce sunt, neatins şi neinfluențat de vreun gând, de indispoziție, de mânie, de griji, de frică, de ură, de simpatie şi chiar de iubire, fapt care în cele din urmă se poate extinde asupra creşterii şi descreşterii, asupra oboselii şi chiar asupra morții.

Deci mă simt pe mine, cel viu, numai dacă nu mă mai modific, pentru că modificarea înseamnă naştere şi apoi putrezire şi nu e nici o măreție în toate acestea.

Orice formulare însă, oricât de subtilă ar părea, are capcanele ei, deci pentru a nu cădea în plasa în care au căzut credincioşii marilor religii care dorm copios pe versetele cărților lor sfinte, orice exprimare în sprijinul tău trebuie să se constituie într-un vector cuantic, doar o săgeată, fără cuvânt, obiect sau subiect.

Trebuie să fii în afara creației ca să fii în tine însuți.

Tot ce fac este îndreptat asupra mea, de aceea nu există nici păcat şi nici pedeapsă, există numai suferința pe care mi-o fac singur.

Gândind tot mai mult creez tot mai mult, dar din ce creez?

De unde am luat cărămizile când la început a fost numai Dumnezeu, ca viață şi în viață sunt eu?!

Oare nu pe mine mă prind cu ciment în orice zid şi cu cât creez mai mult cu atât sunt mai nefericit şi mai puțin liber?…

Am spus: când îmi voi recunoaşte propria valoare şi nu voi mai avea nevoie de recunoaşterea oamenilor atunci toate vor intra în armonie, nu va mai exista nici un conflict şi nici o suferință.

Dezordinea nu există niciodată în afara minții individuale şi nenorocirile se produc numai atunci când ea se proiectează în exterior.

Dar atunci când te percepi ca spirit, dincolo de vreo proprietate, vorbind nevorbind şi făcând fără să faci, atunci viața devine de o frumusețe cutremurătoare şi o singură clipă de acest fel e suficientă pentru a realiza eternitatea prin nemişcarea ta, deşi universul întreg se poate mişca necontenit.

Ce am făcut eu nu a fost ce am vrut. Ce am făcut este ce am putut.

Şi nu am putut ce am vrut, ci doar ce a fost firesc şi natural pentru substanța universală care a putut fuziona cu mine, conform legilor naturii cosmice şi care m-a determinat tot timpul. De aceea, niciodată nu se va putea spune că a fost bine sau rău ce am făcut, căci eu nu am făcut nimic către sau pentru cineva şi în esența mea nici nu am simțit că mai există cineva; toată suferința, iluzia şi inerția resimțită de toți oamenii şi toate formele de viață au făcut parte din existența mea şi eu le-am trăit pe toate oricât de greu ar fi de înțeles asta. Căci nu există decât o singură ființă în Univers, celelalte forme nu sunt decât secvențe trecute sau viitoare ale ei, doar ea simțindu-se mereu pe sine, în această clipă unică şi indivizibilă, ea fiind singura vie şi eternă şi fiindcă

oamenii nu au putut concepe ceva fără să-i dea un nume, i-au spus pur şi simplu Dumnezeu.

Dacă n-ar fi întunericul ar putea fi lumina?

Cum ar putea exista una fără alta? Prin ce ai şti că una este întunericul şi cealaltă lumina?

A spune că una este bună pentru tine şi cealaltă rea este ca şi cum ai spune că poți numai a munci fără a te odihni.

Copiilor nu le e frică de întuneric când sunt mici, pentru că aceasta este inofensivă, frica părinților influențată de religie, imaginație şi închipuire îi corupe şi pe ei.

A trăi la lumină sau la întuneric este o chestiune de adaptare, dar poate fi şi suprema înşelăciune a minții de a te menține în această precară manifestare.

În spiritul tău e sădită libertatea. Posibilitățile se realizează greu prin mişcare, perfectă e starea, dependența nu face parte din esența ta.

Dar ce-ți face mintea? Plasează aceeaşi realitate în timpuri şi spații diferite ca să aibă motiv de joacă şi

dacă te grăbeşti o poți numi infamă, dar cui face ea rău şi cui face bine, pe cine avantajează şi pe cine distruge?…

Ea este un instrument al vieții, câte primeşti – bune şi rele – tot atâtea ți se iau, ca să le dai altuia – unul şi acelaşi cu tine… şi bucuria lui este bucuria ta…

Ce este competiția mai mult decât o joacă? Până şi pasiunea face parte din ea. Până şi condamnarea este o posibilitate a sa. Dacă lumina este viața în mişcare, întunericul este viața în nemişcare. Doar neştiind nici de una nici de alta poți depăşi suferința – una te arde şi te ustură, cealaltă distruge bucuria experimentării.

Ce e mai bună, ce e mai bună: cunoaşterea şi mişcarea sau odihna şi visarea?…

A trăi viața în clipa prezentă este adevărata esență a ta, ce contează dacă afară este lumină sau întuneric?…

A fi tot timpul conştient de sine este adevărata închinare.

Sinele din om este Dumnezeu şi înainte de toate el înseamnă viaţă.

A fi în permanenţă conştient de sine înseamnă a te închina în permanenţă lui, aceasta este adevărata dovadă de respect faţă de Dumnezeu.

Se vor ridica unii şi vor spune despre mine cuvinte urâte, că sunt ateu şi păgân, dar voi să ştiţi că nu există nimeni mai credincios decât cel care îşi simte viaţa din el în permanenţă, pentru că atunci el se închină lui Dumnezeu şi nu atunci când vine ora de rugăciune sau când se duce la biserică pentru fală şi fanfaronadă.

În ultimă instanță, pentru a realiza viața din tine trebuie să renunți la orice formă de creație.

O creație este piatra care te apasă şi te ține într-o formă precară şi imperfectă. Ea se termină într-un capăt de coardă de care mereu poți fi prins, este funia cu care poți fi legat de pari şi de garduri.

Libertatea ta este posibilă numai atunci când nu mai laşi urme în praf, pentru că nici un ochi şi nici un fel de simțuri nu-l distinge pe cel viu, ci numai praful în mişcare este văzut când ia diverse forme prin acțiunea minții neliniştite.

Ascultarea atentă e o poartă.

În chiar clipa producerii sunetului dacă pătrunzi prin ea pătrunzi în absolut.

Judecata încetează, mintea se topeşte; vezi şi devii una cu ce este dincolo de ce vezi, auzi şi devii una cu ce este dincolo de ce auzi, perfect prin ceea ce eşti, dezinteresat de vreun obiectiv, depăşind iluzia corpurilor şi faptelor care intră în repetiție şi reciclare…

Prin sunet începe creația şi viața se manifestă. Sunetul este pentru mine un drum, prin el ajung la sursă, la viața în sine din interiorul oricărei forme. Ascultarea este cea mai puternică formă de meditație – clipa, înainte de a concepe o poziție viitoare…

Pe dificila cale a cunoaşterii de sine, am înțeles că atunci când câştigi de fapt pierzi şi când pierzi de fapt câştigi.

Am înțeles că a fi fericit prin ceea ce-ți furnizează formele fizice, mentale şi emoționale, nu înseamnă decât pregătirea pentru marea nefericire care va să vină când le vei pierde, fiindcă nici un lucru nu-ți aparține…

Totul se transcrie unei experiențe şi unei lecții în care tu ca ființă fizică şi mentală trebuie să fii sfâşiat.

Iar după ce este consumat totul rămâne nimicul în care a ajuns totul…

Pe mine mă supăr când mă supăr pe cineva, mie îmi fac rău când fac rău cuiva, toți oamenii şi toate vietățile sunt formele şi mentalitățile mele posibile de-a lungul timpului şi al spațiului.

Diferența stă numai în factorii de mediu şi de educație aparținând unei minți anterioare şi mai mari.

Sub presiunea acestor factori se creează toate formele şi mentalitățile individuale.

Cum poți să judeci pe cineva care nu este vinovat de nimic?!

Viața nu se poate pierde niciodată indiferent dacă în universul vizibil formele apar şi dispar. Naşterea şi moartea tratează numai acest aspect minor şi doar magnetismul emoțional specific condițiilor de pe Pământ dă amploare acestor pure întâmplări.

Dacă eşti conştient că eşti viu chiar şi când habar nu mai ai de posesia trupului este dovada existenței lui Dumnezeu şi o alta este superfluă. Dacă există existență înseamnă că există Dumnezeu.

Posibilitatea lui de a fi personal sau impersonal face parte din dualitate şi este un simplu amănunt.

Cine-şi mai doreşte ceva nu e treaz,
căci dorințele toate se-ndeplinesc numai în vis.
Dar cine se simte pe sine acum
nici nu s-a născut ca să poată fi distrus.
Nici de lume nu a fost creat,
nici pe lume nu a creat.
Nu numai că nu-şi mai doreşte ceva
dar nici nu a fost pe unde dorința
a fost vreodată…

Iubeşte-i pe oameni pentru ceea ce sunt şi nu-i urî pentru ceea ce devin. Iar pe cei care te urăsc trebuie să-i iubeşti mai mult. Şi atunci te vei iubi pe tine… Iar dacă suferi şi te urăşti este pentru că crezi în păcat şi-l vezi în celelalte ființe.

Căci fapta provine din minte iar mintea este dobândită. Că binele şi răul sunt numai pentru experimentare – acelaşi lucru privit din unghiuri diferite.

Opreşte rătăcirea, privind şi ascultând, simțind esența şi lasă obişnuința de a-ți imagina în urmă, pentru că poți să fii doar ceea ce eşti acum, pe când ce-ai fost sau ce vei fi e colorant perfid ce a creat o pată acum numită minte.

În esența vie nu există individualitate şi diferențe. Iar unde vezi diferența se aprinde cercul devenirii ciclice reînnoind iluzia pe care o confunzi cu viața.

Conştiința de sine este clipa indivizibilă înainte de a începe timpul.

Prezentul nu este o clipă din enorma derulare a timpului. El este izvorul de unde apare totul. El este cauza atât a ce există deja cât şi a ce va exista în viitor.

Aducând prezentul la cea mai mică unitate a sa, la clipa în sine, echivalentă cu înghețarea timpului, ce a existat nu a existat niciodată, iar ce va exista nu va exista niciodată.

Tot ce nu este această clipă este o iluzie a minții. Dumnezeu este nemuritor pentru că el rămâne veşnic în această clipă.

Ca să scapi de iluzie trebuie să ştii că problemele tale nu sunt mai importante decât traiectoria şi greutatea unui fir de praf din acest univers incomensurabil. De aceea trebuie să fii mereu degajat de orice gând de autoimportanță, pentru că din punct de vedere fizic şi mental faci parte din materia reciclabilă care apare şi dispare. Din punctul de vedere al vieții în sine însă eşti totul, indiferent de ce spui sau faci.

Toată derularea spațio-temporală, mintea şi memoria izvorăsc din tine, cel viu. Căci dacă n-ar fi nimeni viu nu s-ar putea spune că există trecut sau viitor şi cum viața este indivizibilă, fiind o prezență şi nu o cantitate, limitată şi măsurabilă, atunci tu eşti în permanență viu şi identic cu ea. Mintea este un cod de combinații numerice ce creează şi pune în mişcare un robot biologic, e adevărat, foarte sofisticat, dar să ştii că tu nu eşti acela.

Nu pot exista probleme pentru tine, fă ce vrei şi spune ce vrei, dar ca să te simți şi să te cunoşti pe tine, în toată splendoarea ta, trebuie să renunți la tot.

Ce este în tine şi ai te va salva, ce este în tine şi nu ai te va omorî.

Ce înseamnă asta?

În fiecare om există viața, sinele, ca esență de unde porneşte totul, ca sursă a întregii manifestări.

A avea însă această viață înseamnă a o avea mereu în atenție, a o simți şi a o recunoaşte. Viața se dăruie tuturor necondiționat, fără plăcere sau neplăcere, ea nu alege şi nu face comparații, ea nu ştie de dualitate. Ea nu vrea să plece de la tine, ea este lipsită de inițiativă şi intenție, pentru că toate aceste proprietăți sunt ale minții; ea nu reține asemenea fleacuri.

În realitate tu, cel care te identifici cu mintea, o alungi.

Rob al proprietăților specifice substanței ce te compune acum, modificându-te mereu, pierzi din vedere viața, esența ta nemuritoare şi o acoperi cu tot felul de mizerii grosiere şi inutile.

Viața care pătrunde total în univers va rămâne aceeaşi chiar şi când o pierzi din atenție, dar cel care o pierde din atenție sigur va muri.

De unde ştiu eu toate acestea?

Nu e vorba de a şti, ci de a simți. Aşa am simțit că stau lucrurile din mesajul subtil al substanței care m-a compus, în continuă transformare, pe care eu l-am transcris, cât am putut de bine, chiar la momentul apariției lui. A fost adevăr absolut la momentul acela dar astăzi poate să nu mai fie valabil. Dacă Pământul se mişcă, ce se află pe el ar putea să stea? Deci nu există nimic personal în ființa mea pentru că persoana nu-mi aparține, făcând parte din minte, mintea fiind ea însăşi o iluzie; este doar sensul vieții care trece prin mine şi mă poartă înspre cel care sunt.

Oamenii mănâncă, în primul rând, nu pentru că e necesar, ci doar răspund stimulilor ce le conferă o anumită satisfacție atunci când o fac. Iar această satisfacție este o transmisie electromagnetică a Pământului pentru a crea motivația supraviețuirii în om, pentru ca acesta să servească scopurilor sale.

A mânca este o obişnuinţă implantată în structura atomică a elementelor aflate pe Pământ, elemente din care este făcut corpul.

Dar când refuzi conştient acest drog numit mâncare, alcool, tutun ş.a., o anumită transformare se produce în structura ta materială şi, într-o altfel de percepție, viața devine mult mai frumoasă.

Pământul este o bulă spațio-temporală, o pungă goală.

În ea, folosind focul din minte, asemeni focului unei torțe care prin învârtire rapidă creează o roată materializată, se poate materializa tot ce vrei, dacă te-ai pus pe visare. Dar tot ce se va materializa nu va fi decât o mişcare ipotetică a unor electroni inexistenți ce folosesc focul din minte ca să creeze iluzia formelor…

Pentru a atinge acelaşi scop intrinsec al vieţii, despre care unii au habar iar alţii nu, există două căi: una a acumulării, iar cealaltă a renunţării.

Cvasimajoritatea oamenilor ştiu doar despre cea a acumulării.

Ei tind să acumuleze totul şi consideră că pentru fericirea absolută trebuie să ai totul.

Dar a avea totul sau a nu avea nimic sunt capetele funiei care se înnoadă între ele ca să facă un cerc.

Pentru a avea cât mai mult, tinzând înspre totul, există prea multe fricţiuni, prea multe conflicte şi prea multe cadavre, calea este extrem de dificilă şi de grea, pe când calea renunţării, pentru aceleaşi rezultate, stă în firea spiritului tău şi este mult mai uşoară.

Calea renunţării este, într-adevăr, cea mai mare binecuvântare pentru om şi toată evoluţia spre inteligenţa superioară nu are alt rost decât observarea acestui fapt. Este singurul lucru prin care putem fi

deosebiți de animale – prin inteligență și înțelegere noi putem renunța, animalele însă nu.

În ultimă instanță a renunța la teritoriile tale înseamnă a renunța la grijile și durerile tale și întoarcerea în conștiința pură.

Evoluția subtilă presupune lipsa discriminării, a cunoaşterii comparative.

De aceea eu nu mai sunt atent la mintea omului, ci doar la viața din el.

Dintre toate părțile corpului cea care reflectă cel mai bine mintea şi emoțiile este fața şi, în special, ochii.

Eu de mult nu le mai privesc cu atenție, de fapt nici nu le mai reținu.

Dar pentru a realiza acest lucru nu e suficient să-ți propui; dacă în tine magnetismul terestru este încă foarte puternic iar simțurile grosiere sunt singura realitate în care crezi, acest lucru e imposibil. Substanța care te compune ar fi trebuit să sufere deja câteva transformări.

Viitorul va arăta un altfel de om care nu va mai reține nume şi fizionomii, ci doar va şti că cel din preajma sa, cu problemele lui specifice este TU.

Evoluând, omul va înțelege că problemele celui numit TU nu sunt diferențiate de la individ la individ, astfel încât începând discuția cu unul şi terminând-o cu altul, datele problemei să nu se fi schimbat practic deloc. De fapt, va înțelege că toți oamenii au aceleaşi aspirații şi aceeaşi sete îi macină pe toți, indiferent dacă unii pot sau alții nu pot exprima lucrul acesta. Oricine i s-ar adresa, ca într-o revelație, fără să-l privească şi fără să-l contureze cu privirea, el va exclama:

— Aaa, TU erai…

Iar la un moment dat omul va fi siderat de suprema înțelegere: care TU?!… de fapt acest TU erau gândurile mele… nu sunt decât eu în orice formă de viață.

Tot ce apreciezi pentru forma şi calităţile lui nu are nici un merit ca individualitate separată de restul creaţiei. Aşa cum ştii că un copac sau o floare nu are nici un merit personal pentru frumuseţea sa, tot aşa, trebuie să ştii că nici o fiinţă nu are vreo măreţie prin calităţile ei.

Când apreciezi, nedreptăţeşti, când observi îţi recunoşti limitele şi nu emiţi nici o judecată.

Lucrul apreciat este doar un concept temporar care moare repede pentru că nu are sens şi importanţă, fiind doar o combinaţie de substanţe chimice materializată de gânduri, ce nu are stabilitate pentru că face parte dintr-un experiment defectuos. La fel este şi cu cel care apreciază, ca minte sau ca personalitate. Dar ca viaţă nu mai vede nimic altceva decât viaţă şi tot ce s-a chinuit mai înainte să obţină din afară, acum găseşte înlăuntrul său simţind că este

sinele viu al universului, punctul de echilibru la care se raportează totul.

Multă vreme am crezut că sunt trist şi nefericit pentru că nu sunt un învingător. Dar când am înțeles că sunt aşa doar pentru faptul că există tristețe şi nefericire în lume m-am liniştit. Am ştiut cu certitudine că indiferent ce voi face tristețea mă va însoți mereu, pentru că o ființă umană oarecum mai conştientă de natura sa energetică percepe pe lângă toate celelalte lucruri şi tristețea şi durerea din toate formele de viață, prin intervenția minții. Şi pentru că mintea mi-a creat corpul numai sfârşitul corpului îmi va putea alunga suferința. Şi, curios, ori de câte ori sunt conştient de acest lucru nu mai sunt trist deloc…

Nimeni nu se îmbolnăveşte dintr-o dată. Dacă ai ajuns bolnav este pentru că nu ai luat în seamă semnalele transmise în corp. Ai fi putut să o faci dar nu ai ştiut şi dacă nu ai ştiut nu ai putut. Orice boală începe la nivel energetic şi există senzații şi simțuri care te vestesc din timp. De aceea învață să simți energia şi să o asculți.

Nimic din ce este manifestat nu este bun sau rău. Tot ce este manifestat este şi bun şi rău.

De aceea nu te supăra, căci te superi pe tine şi nu există chin mai mare decât acela de a te supăra pe tine însuți. Pentru că ce este în tine este sinele viu şi fără el nu ai fi trăit niciodată. De ce să fii mai nefericit pentru ce nu ai decât fericit pentru ce ai?…

Ți-ai îndeplinit scopul vieții spațio-temporale dacă ce ai primit prin naştere ca materie grosieră dai înapoi Vieții ca substanță iluminată şi subtilă.

Tu trebuia să fii supremul alchimist al lui Dumnezeu.

Eu nu sunt nici aşa, nici aşa. Eu nu sunt corpul acesta, eu nu sunt numele acesta. Nu eu mi-am dat corpul, nu eu mi-am dat numele. Corpul şi numele mi-au fost date de Pământ prin intermediul strămoşilor şi al părinților…

Eu sunt doar ceea ce sunt. Nici aşa, nici aşa. Înțelegând asta eu strâng laolaltă manifestatul cu nemanifestatul. Când mă manifest este ca şi cum nu m-aş manifesta, când nu mă manifest este ca şi cum m-aş manifesta. În acelaşi loc mă aflu în ambele situații.

În consecință efectele nu există decât în mintea celor care mă văd aşa sau aşa.

Imaginarea lucrurilor plăcute şi frumoase te predispune la somn.

Consumarea alimentelor suculente şi gustoase, de asemenea.

Coordonatele pe care imaginația şi hrana le activează, odată ce produc mişcare în interiorul tău fizic, sunt ciclice, astfel încât toate corpurile din univers nu fac nimic la voia lor, ci doar se pot deplasa pe orbita unui supermagnet, ce le reține – tocmai pentru că substanța lor poate fi atrasă de acesta –, ce îşi cheamă particulele înapoi…

Avantajul omului este că el, prin conştiință, îşi poate alege substanța cu care să se hrănească şi în consecință să-i decreeze corpul până acolo încât să devină liber de orice influență.

Între un om conştient de sine, scârbit de dezbinarea pe care sistemele religioase a răspândit-o în lume şi un credincios înfocat orice discuție e imposibilă.

Primul îl simte pe Dumnezeu ca esență pură şi neschimbătoare, prezentă în toate ființele vii, al doilea îl vede ca un şef de şantier ce nu are altă treabă decât să-i îndeplinească dorințele.

Primul îl simte Absolut din toate punctele de vedere, al doilea îl vede după forma minții lui, specifică timpului respectiv, luptând mereu cu un duşman, pe care el, fiind creatorul „suprem şi omniscient“, pe lângă toate celelalte lucruri l-a creat şi pe acesta ca să demonstreze unor ignoranți cât de tare este el şi de vrednic de laudă.

Exacerbarea emoțiilor şi a sentimentelor din interiorul celui numit credincios nu va ține niciodată loc de adevăr.

A vrea este un subaltern al minții, de aceea cel care vrea este întotdeauna un sclav împovărat de robie ce nu-şi poate depăşi limitele pământului din trup. A fi există abia după ce nu mai vrei.

A fi acum şi aici fără conştiința altui lucru înseamnă a fi nemuritor.

Dar din păcate conştiința celorlalte lucruri se află, ca o dâră de otravă, în toate celulele tale…

O stea a fost cândva o particulă. A evoluat şi a strâns laolaltă o mulțime. Asemenea întregii materii ea se află pe axa de lumină a vieții, iar materia ei, devenind conştientă, este furnizoarea vieții în nume şi formă pe o suprafață foarte mare.

Orice particulă poate deveni o stea. Un om strânge laolaltă o mulțime de particule care prin evoluție se pot transforma într-o stea.

Unele stele mor, altele se nasc. Spațiul este infinit şi când se naşte o stea se naşte şi spațiul pe care ea îl luminează. Toate planetele din jurul ei şi toate organismele de pe ele sunt particulele sale. Se dăruie ca mintea atât cât va exista să nu fie cuprinsă numai de întuneric.

Viața se manifestă numai prin lumină. Când stelele se sting se sfârşeşte o anumită manifestare cosmică care se absoarbe în sine, dar nimic mai mult.

Chiar şi stelele se întorc la viața în sine!

Scrisori către mine însumi

„când spun voi eu înțeleg

prin asta gândurile mele“

Tot ce scriu este pentru mine, tot ce public este, de asemeni, pentru mine.

Toate exemplarele cărților mele, prin identitatea sinelui din orice manifestare, îmi sunt destinate; eu am tot atâtea perechi de ochi câte exemplare sunt.

Eu nu vreau să conving pe nimeni de realitatea scrierilor mele, deoarece convingerea este mentală, iar ceea ce vezi sau auzi nu e real.

Exprimarea mea în percepția altora poate părea contradictorie, dar pentru mine ea va fi întotdeauna limpede şi clară, pentru că numai eu voi şti când vorbesc despre mine, cel absolut şi când vorbesc despre mine, cel relativ.

Cel care însă va înțelege această carte, aşa cum o înțeleg eu, este din aceeaşi substanță cu mine în acest moment al evoluției lui şi chiar dacă în această lume iluzorie purtăm nume diferite, în realitate suntem unul singur.

Astfel prin conştiința identității sinelui din orice formă de viață, se va dovedi clar că ce am scris am scris pentru mine, ca un ajutor relativ într-o lume relativă… dar când nu-mi va mai fi necesară pământul o va recicla şi eu nu voi avea nici un regret pentru asta…

De ce îmi cereți sfatul în legătură cu ce aveți de făcut?

Dacă vă aflați într-o dilemă voi ați creat-o, dacă ați dat de necazuri voi le-ați căutat. Dar să știți că nu se putea altfel. Greşeala este indivizibilă mişcării. Şi pentru că nu vă puteți opri din mişcare nu vă puteți opri din greşeală. Astfel încât este neimportant ceea ce faceți.

Mă întrebați ce trebuie să faceți pentru a fi fericiți? Aflați că fericirea este urcare şi cu cât o obțineți mai tare, ridicându-vă mai sus, cu atât mai mare va fi nefericirea când veți cădea şi cu cât veți obține mai multe lucruri cu atât va fi mai mare nefericirea pe care o veți simți când le veți pierde şi dacă nu le veți pierde în timpul vieții temporale le veți pierde când viața minții se va pierde. Prin mişcare pe cât bine faci unei cantități fizico-mentale constituite într-un grup de oameni, de animale sau de

țărână tot pe atât de rău vei face unei alte cantități căreia nu-i oferi serviciile tale. Şi pe cât faci bine unui grup astăzi, prin transformarea minții şi substanțelor, mâine le vei face rău şi cu cât îi vei hrăni mai mult astăzi cu atât te vor urî mai mult mâine când vor trebui să muncească, pierzându-şi libertatea, ca să strângă masa şi să facă curățenie după ce s-au înfruptat din darurile tale. De aceea, nu căutați să urcați, pentru că orice țel este o iluzie, mulțumiți-vă să fiți atenți la viața din voi şi tot ce e necesar se va revela în existența voastră.

Viața îți oferă o mulțime de învățăminte, e suficient sa fii atent şi odată cu mişcarea minții începe spectacolul, nu e nevoie să mergi la teatru sau la film, e suficient să priveşti şi să asculți. Mişti un deget şi lumea intră în focul creației, permiți unui gând să se transpună într-o idee şi o mulțime de particule intră în efervescență – începe fascinantul spectacol al manifestării. Dacă e necesar sau nu să caşti gura la el nimeni nu te întreabă, din punct de vedere fizic eşti doar un fir de praf luat de curent, nu ştii încotro te îndrepți, nu ştii de unde ai plecat sau unde ai să ajungi, viziunea ta a devenit foarte limitată şi îngustă, te trezeşti deodată doar că eşti actor şi că participi la această imensă comedie a erorilor.

Nu e o noutate genul acesta de experiențe, exceptând unele amănunte, vi s-a întâmplat şi vouă, mi s-a întâmplat şi mie.

Să zicem că ai intervenit în scris cu o observație în cadrul unui grup de discuții, că ai spus ceva despre lucrurile care nu se văd vizavi de starea fizică a omului, legat de bolile lui, de urmele suferinței şi ale transformării care s-au ataşat trupului şi chipului său şi îți exprimi compasiunea aşa cum poți tu în momentul acela, nu plângând, nu încurajându-i pe cei bolnavi cu cuvinte goale şi deşarte, ci spunându-le să fie atenți la ce se află în spatele manifestării aparente, la ce au preluat de la părinți, la ce au făcut şi au consumat ieri, fizic şi mental, la faptul că substanța din care e făcut omul atunci când el se îmbolnăveşte nu face decât să-şi exprime proprietățile, că boala şi cancerul nu au nimic personal şi intenționat vizavi de ei, că nu există nici o soartă şi nici pedeapsă alta decât aceea pe care şi-a făcut-o el cu mâna lui.

Să admitem că la momentul intervenției tale nu te aflai în cel mai bun moment al tău din punct de vedere mental şi emoțional, să zicem că te aflai într-o anumita mişcare internă care nu ți-a permis să vezi panoramic toate aspectele realității, aşa aparentă cum

e ea, că nu te-ai gândit la faptul că o forță indiferent de natura ei, atunci când ai produs-o trebuie să nască o contraforță care tinde să o anuleze, că doar în aparență ea vine de la o persoană, ci vine chiar din sânul creației care tinde să reașeze totul în echilibru.

Deci la spusele tale se ridică o persoană care la început îți dă dreptate şi te aprobă dar apoi începe să vorbească de „fanfaroni care după ce au obținut câteva învățături oculte şi le suflă în goarnă“, făcând mai mult sau mai puțin voalat referire la tine, bucuroasă că a născut o competiție prin care mintea i se pune în mişcare şi prin care obține satisfacție.

Şi acuma spun: de ce să-i stric eu acea bucurie, de ce ar trebui să reacționez ca bezmeticii şi să mă supăr pentru cuvintele ei? Ce înțelegere ar fi în mine dacă aş riposta la o vibrație, la o înşiruire de sunete pe care cineva le-a scos poate la un moment de slăbiciune, acceptând să mă modific interior din pricina ei, devenind o jucărie pe care o poate sufla şi împinge orice şi oricine?! De ce să nu înțeleg că acea persoană poate fi mama mea, sau sora mea, sau fiica

mea şi că în consecință face parte din mine, că acționând împotriva ei acționez împotriva mea, că mie însumi îmi fac rău când folosesc cuvinte urâte împotriva ei…

De ce ar trebui să-i demolez textul cuvânt cu cuvânt, să-i arăt cât de mult se înşeală când s-a grăbit să mă judece când a zis că dacă toți ar medita n-ar mai avea cine să scrie cărți sau să compună muzică, cum ar mai fi apărut un Beethoven, un Handel, un Vivaldi, un Dostoievski?

La ce bun să-i spun că dacă aceşti oameni nu ar fi meditat şi în ei nu s-ar fi născut o vibrație atemporală nu ar fi existat nici o realizare şi nici o frumusețe şi ea nu ar mai fi avut ce să aprecieze relativ la ei? La ce bun să-i spun că frumusețea nu există nicăieri dacă nu există în cel care o receptează, la ce bun să-i spun că aceşti oameni nu au existat niciodată în afara vieții, pe care ea chiar acum o trăieşte şi o resimte, la scara ei în această lume relativă, dar la absolut în ființa sa reală…

La ce bun să-i spun că operele acestor oameni sunt doar lucruri pământeşti, în muzică alcătuite dintr-o sonanță şi o disonanță, în literatură alcătuite din întâlnirea pozitivului şi a negativului, din acest conflict care susține creația şi rezonează în substanțe diferit de la un timp la altul, la ce bun să mă adresez direct ei şi să fac un spectacol din starea deplorabilă în care se află omul, necăjind-o şi mai mult, după ce, chiar fără să recunoască este destul de necăjită… Pentru că altfel nu ar fi căutat nimic, nu ar fi intrat într-un grup de discuții pe teme spirituale şi nu s-ar fi frământat să caute răspunsuri la lucrurile care o neliniştesc.

Au trecut săptămâni, au trecut zile, au trecut ore sau poate nu a trecut nimic de la momentul acela neplăcut, când cuvinte grele mi-au fost adresate cu intenția fățişă de a jigni, dar cine a făcut-o?

Eu singur în realitate, pentru că ceilalți oameni nu sunt decât tu însuți într-o altă secvență temporală, cuvintele lor nu sunt decât cuvintele tale într-un alt moment al manifestării şi atunci împotriva cui să mă

ridic şi contra cui să ripostez? De ce trebuie ca omul, după ce a ajuns la un anumit grad de inteligență şi înțelegere să se comporte ca un câine care vrea să-şi muşte coada?

Un conflict de idei este un conflict interior, numai în aparență se produce pe marginea unui text, o analiză a spuselor unuia sau altuia este hrană copioasă pentru minte, dar nimic bun cu adevărat nu a reieşit din asta, s-au construit tunuri, rachete şi vapoare prin ea, dar fericire interioară niciodată. Şi în cele din urmă în afară de ea ce altceva mai contează?…

Orice discuție trebuie să înceapă de la faptul că nu există adevăruri absolute în această lume relativă. Acest lucru este valabil şi în legătură cu ce am să vă spun în continuare.

Tot ce e pe de-a-ntregul adevărat devine fals când încep să vorbesc, iar mintea începe să se mişte. Viața din mine e singura realitate, înainte de a deveni clipă măsurabilă şi înainte de a vă percepe pe voi.

Se spune că la început a fost nimic, iar zero împărțit în bucăți cu masă şi greutate proprie nu poate fi…

Dar mintea poate crea iluzia asta, pentru că ea este mai întâi de toate simțuri şi apoi obiectele lor, întâi este capacitatea de a auzi şi abia după aceea ceva ce se poate auzi, întâi este capacitatea de a vedea şi abia după aceea ceva ce poate fi văzut. În felul aceasta ce e atât de greu să se creadă că e adevărat ceea ce nu e adevărat?!

Dar spiritul este doar viață în sine şi unde totul e în sine nu există nici o proprietate, deci nici aceea de a fi realitate fizică. Pentru că materialitatea urmează gândului iar gândul a apărut odată cu individualitatea care s-a trezit limitată într-o natură materială identică cu degenerarea.

Dacă la început a fost doar Dumnezeu şi starea perfectă era în el pentru ce ar mai fi creat obiecte materiale care să-l ajută s-o simtă, sau chiar mai grav, să-l ajute să-şi realizeze un scop?

Dacă la început nu a fost decât el şi tot ce s-a născut a apărut din el de unde au apărut adversarii şi cei care nu fac voia lui? Înseamnă că el a creat imperfecțiunea precum în materialitate o face permanent mintea… Ce ruşine să vă închinați ei, oameni, ce ruşine…

Apoi, este experimentarea mai importantă decât starea ce urmează experimentării? Dacă ai încă de la început starea te mai interesează experimentarea?… Dacă ai tot confortul şi protecția pe care ți-o poate oferi o casă, identică cu viața eternă, pentru ce să te

chinui să o mai construieşti?! Şi dacă starea nu poate exista decât în urma experimentării, ca efect, înseamnă că ceea ce obținem noi prin ea nu este esențial şi nu ne poate apropia de Dumnezeu, căci ne menține într-un nesfârşit ciclu al cauzelor şi efectelor.

Deci evidența, cât se poate de clară, este că lumea materială nu este creația lui Dumnezeu şi, cum ea e susținută şi perpetuată prin aportul de hrană, vei putea să vezi adevărul numai după ce nu te vei mai înnoi cu mâncarea ce te materializează, precum sedimentele se depun pe fundul unui lac, configurând în apele tulburi o proiecție în interiorul tău fizic ce se reflectă deformat în afară.

Nu există formă fără conştiință. Acolo unde, în genere, spunem că există inconştiență, de fapt, vrem să spunem că conştiința este scăzută în comparație cu punctul pe care l-am luat drept reper.

În formele animale nivelul de conştiință depinde de specie, dar nu în totalitate.

Admitem că în general omul este capabil de compasiune, ca un derivat al conştiinței, mai mult decât orice animal de pe Pământ, dar numai la nivelul său superior, pentru că la nivelul inferior el este adeseori sub multe animale.

Sunt specii de animale care la nivelul lor superior de conştiență sunt deasupra omului obişnuit.

Te poți gândi la altceva când vezi cum tratează omul anumite vietăți de când a început isteria gripei aviare?

Judecătorul corupt şi nedrept este prezent peste tot. El are în mână legea scrisă sau nescrisă care îl justifică, dar oare cine a făcut-o?

Animalele sănătoase, a căror viaţă este minunea inegalabilă al lui Dumnezeu, identică cu el însuşi, sunt aruncate în gropi şi arse de vii.

Cine e omul care şi-a permis acest drept? Cine i l-a conferit?

Moartea pe care mintea lui stricată şi bolnavă o varsă în afară, după ce se va roti o vreme se va întoarce la sursă.

Pentru că produce şi vede moartea peste tot – de aceea omul moare şi nu din alt motiv. El este creatorul morţii, dar el nu ştie asta.

Ca să ajungă să înţeleagă viaţa şi semnificaţia ei, eternizând-o chiar prin sine, omul va trebui încă de multe ori să moară. Totul se transcrie unei lecţii în sine, perfectă prin aceea că nu există nici un scop şi nici un interes, căci numai mintea ataşată formelor efemere poate concepe aşa ceva.

Dumnezeu în starea lui absolută nu păstrează asemenea prostii.

Din această formă animală, ce crede că puterea brută îi aparține şi că o poate păstra ca să se realizeze în mod individual, reiese şi atitudinea celor care lovesc cât pot de tare cu târnăcopul în pieptul altui om, aşa cum vedeți la ştiri… Cine i-a învățat asta?! Să vă spun? Mintea, care le-a şoptit că au voie să facă orice pentru a obține noi teritorii sau pentru a şi le apăra pe cele vechi, inventând cuvinte sfinte precum sunt națiunea, patria, patriotismul. Ea a prelungit violența şi moartea dincolo de nevoile supraviețuirii. Ea a inventat pofta, confortul şi luxul de care omul nu avea nevoie pentru a se recunoaşte pe sine. De fapt acestea sunt păcatele omului, prin care el degenerează tot mai mult…

Spuneți-mi câte animale, oricât de redus ar fi gradul lor de conştiință, ar face aşa ceva?

Sunt oameni care dacă ar fi schimbați cu animalele din grajduri şi apoi tăiați în abatoare pentru hrana unor înnebunite fiare nu ar schimba deloc

datele problemei. Acelaşi grad de nedreptate ar exista şi într-un caz şi în celălalt.

Mi-e teamă că am ajuns să nu mai ştim să punem lucrurile la loc, să nu mai ştim cine este omul şi cine este animalul. Oare n-au rămas tot animalele să conducă Pământul şi eu doar am visat că s-a realizat o formă evoluată? Din locul unde mă aflu acum văd cum un animal inconştient ucide doar pentru plăcerea lui o mulțime de vietăți lipsite de apărare… Cum să nu-mi plângă inima? Cum să nu mă doară când văd că acest animal, prin identitatea educației şi practicilor din formele umane, este identic cu mine în nume şi formă. Mă doare inima pentru că dacă omul de lângă mine ucide şi mănâncă carne este ca şi cum aş face-o eu. Diferența este minimă.

Cred că va trebui să merg să trăiesc în munți şi păduri printre alte animale, mai sincere, mai naturale şi mult mai capabile de compasiune…

Dar iarăşi mă ridic ca de atâtea ori şi simt că nimic nu este pierdut.

Ce se întâmplă acum provine din spiritul echitabil şi desăvârşit al vieții.

Dacă omul nu a înțeles că nu are dreptul să ucidă, ci doar să îndrepte şi să vindece, că nici un Dumnezeu nu i-a conferit acest statut, altul decât cel pe care l-a inventat el cu mintea lui, scriind cărți pe care acum le numeşte sfinte, atunci viața îi va oferi o lecție. Nici un fel de carne nu va mai fi bună de mâncat în curând. Prin simbioza formelor de viață de pe întreg Pământul, boala oricărui animal va fi activă şi la om. În curând el va trece de nevoie la alimentația vegetariană, lucru care îl va elibera de multe chinuri, boli şi suferință.

O pedeapsă în aparență va fi o binecuvântare – acesta e răspunsul vieții, aceasta e Viața…

Pentru a face față pericolelor unei lumi tot mai supuse accidentului, a ciocnirilor de particule relative la tine, văzul nu te va ajuta.

Observă cu atenție suprafața pe care el o cuprinde, aproximativ 120 de grade în arc de cerc şi 2 metri în înălțime, restul nu e focalizat…

Un matematician ți-ar putea spune cu exactitate cât la sută din spațiul tridimensional cuprinde asta şi cât rămâne în afară.

Însă auzul este sferic şi, cum nici o mişcare nu este lipsită de sunet, el îți va da de veste în timp real de orice se petrece în jurul tău, în limitele frecvenței pe care urechea omenească o poate recepta.

Oricum este cu mult mai mult decât poate cuprinde văzul…

De aceea nu te mai holba!

Afundă-ți privirea în auz!…

Aici începe marea artă a transformării. Simțurile divizate şi, uneori, contradictorii, încep să se strângă în unul, un simț foarte subtil care s-ar putea numi intuiție, deşi cuvântul e generic şi nu înseamnă întrutotul acelaşi lucru cu cel din dicționar.

Tu, precum eşti acum, nu poți a-l percepe şi utiliza dar poți să-ți ascuți auzul prin nemişcarea corpului şi tăcerea minții.

O ființă mai subtilă decât tine ar putea distinge, prin acest simț nou şi unificat şi pericolele ce vin din câmpurile subcuantice, înainte de a deveni materie, înainte de a deveni săgeată…

Dar cu certitudine, transformarea simțurilor grosiere şi telurice în cel cuantic, în intuiție, e un proces complex şi decreativ, ce include în primul rând natura surselor de hrană.

Alimentele grele, cu fier, mai ales din sânge şi carne, sporesc violența atracției magnetice către miezul incandescent şi infernal al Pământului, simțurile devenind tot mai confuze şi brutale.

Alimentele solare, fotonice şi transparente însă contribuie la trezirea intuiției din tine.

Apoi mai sunt multe de spus, dar deocamdată concentrează-te la auz, fără să faci din asta un obiectiv expres, căci unde există pasiune rezultatele benefice sunt nule.

Asta e chiar o aplicație practică.

Toate marile înțelegeri ale vieții mi-au venit prin străfulgerări, dar nu din afară, cum s-ar crede, ci din interior, din însăşi substanța care mă compune.

Toate formele de viață sunt substanța universului în mişcare. Provenind din nemanifestare ele se manifestă apoi se întorc iarăşi în nemanifestare. Această substanță manifestată prin minte este identică cu cadrul spațiu-timp. De aceea se spune că odată cu oprirea minții se opreşte şi iluzia, ceea ce este şi totuşi nu este, ceea ce ai şi totuşi nu ai.

Derularea cu absolută repeziciune ca şi nederularea produc acelaşi efect. E acelaşi lucru cu nu a face nimic. Superiorul şi inferiorul converg în manifestarea substanțelor, de aceea manifestarea este întotdeauna contradictorie, pendulând între extremitățile creației. Nimic din ceea ce este materializat nu este sfânt, nici o persoană, nici un altar şi nici o icoană.

Doar mintea ta coruptă le-a oferit sfințenie prin peceți şi litere care sunt pete pe foaia vieții albă.

Ştii în mod cert despre tine că nu eşti doar o formă, dar despre altcineva numai îți închipui că este tot aşa, nu simți efectiv.

Fiindcă percepția timpului este diferită în funcție de mărime, masă şi greutate, ceea ce pentru unii este o întreagă civilizație, cu toată măreția şi decăderea ei, pentru alții nu înseamnă decât o clipită. Amândouă formele au trăit în acelaşi univers şi totuşi au avut percepții diferite.

O viață este totuşi o manifestare cosmică. Pentru universul în întregime ea durează poate zeci de miliarde de ani, pentru om 70-80 de ani iar pentru o gâză doar câteva ore. Toate şi-au trăit manifestarea cosmică dar numai puține au ajuns la Absolut…

Una din cele mai importante forțe de pietrificare ale omului în această formă ocazională este iluzia timpului şi a spațiului liniar.

Pe Pământ, în cadrul acesta relativ, lucrurile pot fi măsurate în linie, dar în planul cosmic, superior, mai aproape de esența din care provine totul, lucrurile stau altfel.

Din punctul acesta relativ, al minții transformate în substanță, în Pământ, se poate spune că universul a început acum 18 miliarde de ani şi va mai dura încă pe atâta, dar în planul superior, care nu poate fi perceput decât cuantic, prin revelarea subtilității instantanee, universul începe chiar acum, în chiar această clipă nenumită şi nemăsurabilă.

Trecutul porneşte întotdeauna din prezent şi este perceput astfel când intră în cadrul relativ prin memoria inclusă substanțelor compuse din atomi,

viitorul este trecutul proiectat liniar prin activarea legii cauzelor şi efectelor.

Dar atât trecutul cât şi viitorul există doar în minte şi, dacă unul este alb şi celălalt negru, prin mişcarea minții, amestecându-le, ele devin confundabile, fiecare din ele fiind doar o substanță mentală ce o poate înlocui pe cealaltă.

Viața din tine este prezentul – fix, imobil şi indivizibil – de unde porneşte, prin intervenția minții, toate proiecțiile spațio-temporale.

Când dai importanță unui lucru, te cobori în imperiul cauzelor şi efectelor, pe un spațiu terestru relativ, dar tu în realitate nu eşti relativ.

Când vei percepe viața din tine doar ca prezență, nu ca pe un punct aflat pe un segment de dreaptă, undeva la mijloc, între imensitatea trecutului şi enormitatea viitorului, atunci pietrele vor cădea de pe tine, nu va mai fi nici naştere, nici moarte, nici început şi nici sfârşit, doar viață absolută, doar tu însuți.

Iar această viață, resimțită ca permanență, când vei fi depășit atracția şi respingerea, plata şi răsplata, precum şi orice altă formă de dualitate, va fi leacul tuturor bolilor şi suferințelor, vindecătoarea tuturor temerilor şi iluziilor.

Până atunci rețineți: nu există evoluție spre mai bine fără simțire de sine şi degenerare, boală şi păcat fără nesimțirea care provine din uitarea de sine.

Nu te mai lăsa păcălit! Priveşte cum bătrânii şi bolnavii se usucă făcând cozi pe la uşile doctorilor. Doctorul are interesul lui şi el nu îți va spune niciodată tot adevărul, dar eu pot să ți-l spun. Înțelegerea ta va fi şi înțelegerea lui şi adevărul, atât cât îl permite această lume, nu-l va face pe nici unul dintre voi să moară de foame.

Plăcerea pe care ți-o furnizează mâncarea făcută din carne este o plăcere blestemată. Ea este o obişnuință a formelor celulare şi degenerate… Fiindcă nu te poți abține de la această plăcere stai pe la uşile doctorilor, dar dacă vei renunța la ea vei putea găsi plăceri mult mai profunde şi mai elevate, iar timpul pe care îl petreceai aplecat de durere în anticamera doctorului ți-l vei dedica ție însuți.

Când boala este în trupul tău, mintea ar putea să nu-ți fie afectată?

Într-un om bolnav nu mai există nici o altfel de credință în afară de credința în propria boală…

De aceea deschide-te să intre în tine lumina! Prin ea celulele tale de carne se vor transforma în entități de lumină şi boala nu va putea locui acolo unde există lumina.

În manifestare lumina este bună.

Practic am ajuns să nu mai urăsc nimic. Orice mi-ar veni din afară sau din interior privesc cu îngăduință și atenție.

Am ajuns să nu mai urăsc nici măcar slăbiciunea, acea slăbiciune care de multe ori în trecut îmi paraliza toți mușchii și mă lăsa fără glas. Și cu cât voiam mai mult să nu mi se întâmple, mi se întâmpla mai des, astfel încât ajunsesem să mă urăsc cu desăvârșire.

Dar viața mi-a oferit șansa să pot fi atent și la un moment dat totul s-a transformat în iubire.

Momentele de slăbiciune care decurg din influențele astrale, din aluatul personalității sau din alte substanțe care fuzionează cu mine eu acum le pot transforma în clipe plăcute și în motiv de iubire.

Sunt momente foarte bune pentru introspecție, sunt momente splendide de amuzament.

Tocmai de aceea ele acum nu mai sunt atât de acide sau răutăcioase, sunt asemeni încercărilor unui copil de a-l păcăli pe altul, iar atunci când este descoperit recunoaşte că a vrut doar să se joace, neînțelegând de ce te-ai supărat.

Mă bucur şi de slăbiciune, mă bucur şi de urât, mă bucur şi de plictiseală, supărarea nu ține decât o fracțiune de secundă – totul se transformă în bucurie.

E aşa de frumoasă viața în aceste condiții, e aşa de frumoasă…

Spiritul este ceea ce este.

Mintea este energia potențială a spiritului, dar atenție, nu energia sa reală pentru că spiritul nu are nici o proprietate şi nici o calitate. Mintea este energia ca posibilitate de proiecție iluzorie pentru receptori special concepuți. Stă în natura atomului din care este făcut orice lucru această proprietate. Mintea l-a făcut, mintea l-a programat.

Spiritul nu are nici o calitate, deci nici aceea de a fi bun sau rău, frumos sau urât, cald sau rece, el este doar viu, el este doar viață.

Chiar omul obişnuit are instinctul acesta fundamental, spunând despre starea când lucrurile merg bine că aceea este viață, iar când lucrurile merg prost el spune că aceea nu este viață.

El nu este mort când lucrurile nu merg cum trebuie, ci doar este adormit şi totul se petrece haotic şi fără sens cum se întâmplă în vis.

Sufletul este amestecul dintre mintea cosmică şi magnetismul specific atomilor ce constituie Pământul, iar despre spirit se mai spune că este totul şi nimic. Dar *totul* şi *nimic* sunt noţiuni eminamente abstracte pentru noi, cei în formă fizică, pentru că dacă am realiza totalitatea sau nimicul ne-am anula din punct de vedere material. În starea în care ne aflăm *nimicul* în *totalitate* şi *totul* în afara căruia să nu mai rămână *nimic* nu există. Aşa cum nu există nimicul pur în această lume materială, la fel totul este o relativitate. Dincolo de ceva ce spunem noi că este totul întotdeauna mai există ceva. După orice graniță şi extremitate urmează ceva, după Pământ spațiul, după spațiu galaxiile, apoi altele şi altele, după orice univers un alt univers şi tot aşa mai departe. Dar pentru că toate trebuie să aibă un final, acesta este abia acolo unde se termină mintea. Iar mintea nu se va termina niciodată în altă parte decât acum şi aici.

Totul începe odată cu mintea şi totul se sfârşeşte odată cu mintea.

Dar spiritul este doar prezență, este viața la care se raportează totul. Nimic nu ar începe şi nimic nu s-ar sfârşi dacă n-ar fi el.

Dumnezeu este spirit, Dumnezeu nu are nimic de-a face cu materia. El nici nu o apără, nici nu o influențează. El pur şi simplu o ignoră, pentru că el nu este ceva limitat ca să aibă ştiință de ceva, el este totalitatea şi cunoaşte totalitatea – în care nu poate exista nici un segment care să poată fi numit ceva…

Nu este nici o măreție în omul acesta – o formă de viață oarecare care a prins doar un culoar favorabil pentru dezvoltarea lui ca specie, ca şi pentru ascederea lui în postura de animal dominant pe planetă.

Fiecare formă de viață este alcătuită din atomi, care au în structura lor subtilă toate capacitățile şi posibilitățile de manifestare. Fenomenele naturale acționează asupra atomilor elementari proveniți din spațiul cosmic, ce formează Pământul şi care se transformă mereu, răscolindu-i fără un interes anume, doar manifestându-se.

Structurile create accidental, fiind animate de spirit – structură eterică prezentă orişiunde, tind înspre manifestarea capacităților interioare ale atomului: ordine, inteligență, libertate.

Toate formele de viață evoluează inconştient din generație în generație înspre asta.

Speciile şi regnurile însă sunt diferențiate de o sumă întreagă de factori, astfel încât se poate spune că unele sunt mai avansate iar altele mai primitive.

Când o specie devine conştientă de capacitățile pe care le are în structura sa, evoluția sa devine din ce în ce mai rapidă.

Dar pentru asta e necesar ca fenomenele naturale de pe planeta pe care ea se află să-i permită acest lucru, cu alte cuvinte să nu se exprime prea virulent ca să-i distrugă organizarea şi unitatea, aşa firavă, cum o are. Adică un potop concentrat care nu înseamnă altceva decât cutremure, inundații şi explozii care dezintegrează structurile atomice create – ființele vii – şi le pulverizează iarăşi în atomi separați, în praf cosmic. Procesul natural, cu răbdarea vieții din fiecare atom, poate fi reluat de la început, nimic nu se pierde, nu există nici o tragedie, dar clipa în sine – viața în sine – nu se poate percepe în aceste condiții.

Dar cu omul s-a întâmplat minunea, el a prins un culoar favorabil, asemeni altor specii care au dominat

Pământul înaintea lui, în vremuri imemoriale, apoi l-au părăsit în mod conştient pentru a-şi realiza destinul cosmic.

Practic orice formă de viaţă, care contează doar prin faptul că este viaţă şi nu prin realizările ei fizico-mentale, poate să facă ce a făcut omul, adaptându-şi organe şi instrumente pentru realizarea acestui fapt. Pe de altă parte acest proces nu se poate realiza decât în câteva sute de milioane de ani…

Dar maniera îngâmfată de dominare, cu toate sistemele cosmogonice şi creaţioniste ce îl autoplasează pe om în centrul atenţiei şi importanţei universale, ca formă separată de toate celelalte, e o mare prostie. Aceasta e mintea.

Dar Dumnezeu este numai viaţă. El nu alege, nu preferă, nu face diferenţe. El este în toate; trebuie perceput în sinele lui şi toate realizările posibile sunt duse la absolut. În cadrul lui nu exisă imposibilitate.

Această muncă de Sisif, pe care o execută oamenii şi toate formele de viaţă, este numai pentru învăţare, nimic nu a fost şi nimic nu va fi când ea s-a realizat –

Dumnezeu nu s-a mişcat din loc, tu nu te-ai mişcat din loc, cel viu nu a murit niciodată.

Eu nu execut o practică spirituală pentru a obține nişte puteri. Ce să fac cu ele, la ce mi-ar ajuta?

Ce aş adăuga vieții în sine făcând un lucru sau altul?

Cât ar dura acel lucru?!

Nu sunt destul de plin de iluzii deşarte prin atomii ce mă compun în această formă fizică, ca să mai doresc şi altele care să mă însoțească?!

Nu vreau nici o putere, pentru că dacă o voi vrea tot pe atât o voi pierde.

Atracția colosală a Pământului spre focul său interior responsabil de crearea noilor forme mă macină cu fiecare zi şi dacă plâng ea se va accentua, şi dacă o recunosc ea mă va recicla aruncându-mă iar în ignoranța dintru început.

Dar chiar dacă aş putea învinge timpul şi spațiul cât va dura până ce nu mă voi mai putea suporta?

Pană ce nu voi pierde totul, iar printre aceste pierderi să se afle şi iluziile mele, nu voi putea fi eu însumi şi dacă nu voi fi eu însumi altceva ce mintea în goana ei a inventat nu vreau să mai fiu.

La ce-mi trebuie puterile necesare brăzdării Pământului şi Universului dacă ele doar mă vor ameți, făcându-mă să pendulez din stare în stare, când fericit, când necăjit?…

Eu nu sunt aşa cum mă vedeți voi cu ochii aceştia de ape pământeşti, când tulburi, când agitate. Dacă sunteți încântați de ceea ce spun, uneori, este pentru că eu sunt viu şi mă aflu în voi, tot aşa cum voi vă aflați în mine.

Ce vă mişcă nu vine de la mine, ci este doar realitatea sinelui vostru care îşi exprimă posibilitățile. La început ca o stare, apoi în nume şi formă.

În realitate eu nu sunt în afara voastră şi spusele mele sunt spusele voastre. Dacă voi nu ați fi vii nu ar fi nici o percepere şi nici un iluminat. Nici un Iisus, nici un Mohamed şi nici un Buddha nu s-ar fi ridicat din neființă dacă voi n-ați fi ei înşişi şi nici chiar Dumnezeu n-ar avea nici o noimă în lipsa celui care receptează. Căci cui ar putea să-i fie dedicată o rază de lumină dacă n-ar fi viața din tine să o recepteze, ce justificare ar mai avea un Dumnezeu dacă el nu ar

fi un tot unitar ce l-ar include atât pe cel care emite cât şi pe cel care receptează? Şi dacă toți recunosc într-un fel sau altul că acela care emite viața este Dumnezeu, cel care o receptează, în ultimă instanță, cine poate fi, dacă nu tot el?

Marele hop pe care voi încă nu sunteți în stare să-l depăşiți este iluzia timpului şi a spațiului liniar. Dar când ele se vor fi consumat îndeajuns de mult, chiar acceptând contorizarea bicisnică a minții, care poate fi rezultatul evoluției inevitabile? Tot ce a pornit din Dumnezeu, ca origine a întregii creații, după ce a rătăcit prin tot felul de forme, unde îşi va găsi sfârşitul şi odihna?…

Chiar iadul, care a apărut pe raza creației numai atunci când a avut cine-l locui, îşi va consuma substanța odată cu exprimarea divinului până la absolut: iertare totală, mângâiere totală, odihnă totală.

Iar toate tragediile nu vor fi fost decât apă de ploaie, apa ochilor voştri crescuți din minte, care firesc n-au putut să vadă dincolo de capacitățile ei…

Omul este o formă de materie animată de spirit.

Aşa cum arată acum este rezultatul unui cumul de factori, modelat de spațiu şi timp, de o anumită presiune a minții în mişcare.

Sunt adesea întrebat dacă cred în evoluție sau în creație.

Dar însăşi această întrebare, pentru cel atent, dezvăluie importanța răspunsului. Care este practic zero…

Pentru că ceea ce cred eu sau oricine altcineva este un efect al minții şi nu reprezintă decât o relativitate la factorii de mediu, la educație, la dispoziția emoțională, la timpul şi spațiul pe care mintea le-a creat.

O mare furtună într-un pahar cu apă, o limitare într-un recipient numit atmosferă.

Tu de fapt nu răspunzi niciodată la această întrebare, ci doar repeți ce substanța fizico-mentală relativă la forma ta de om îți şopteşte.

Formele curg dintotdeauna şi suferă o evoluție, spiritul însă este o creație în sine, este fix, indivizibil şi neschimbător.

Suportul spațio-temporal pe care se petrec toate acțiunile şi toate faptele este în afara lui şi deşi el se află în toate formele, formele nu locuiesc în el. Pentru că el se află în forme ca posibilitate, dar materialitatea formelor se află în afara sa… Ele sunt doar proiecții mentale ale unei simbioze perfecte între emițători şi receptori, între negativ şi pozitiv, între naştere şi moarte.

Aşadar omul nu este vreun lucru mare, un punct de referință al acestui Univers sau chiar al Pământului, din punctul de vedere al formei şi al devenirii, dar este totul, esența şi viața acestui univers prin spiritul care îl animă.

De aceea omul în esența lui nu este om, ci este spirit.

Normalitatea omului în acest stadiu al curgerii sale este un concept cu desăvârşire relativ, calitățile nu sunt calități, ci proprietăți ale substanței care îl compun. Ele includ o anumită subtilitate a luminii solare pe care el o aspiră, ca materie specifică Pământului ce s-a sedimentat pe etape într-un recipient.

Pentru că în toate lucrurile manifestate există o scară, se pare că omul este ultimul cui al ei pe Pământ, dar este legat prin cele două stinghii verticale, de toate celelalte, oricât de respingătoare şi de josnice ar părea ele.

Puterile nu sunt un etalon al iluminării, dar un iluminat le-ar putea avea dacă ar exista o cât de mică rațiune a posedării lor.

Satisfacția este mentală, iluminatul de pe Pământ este aproape desprins de minte.

El este capabil întotdeauna de renunțare. Lui nu poți să-i faci nimic pentru că el nu are nimic. El este în afara scării pentru că pe el nu-l interesează poziția, nici dacă este considerat sus, nici dacă este

considerat jos, el nu are fierul pe care magnetul incandescent şi infernal din interiorul Pământului îl poate atrage.

El ştie că ceva nu e în regulă dacă-i mai este foame, el ştie că ceva nu e în regulă dacă mai există excitare, dacă mai răspunde stimulilor Pământului, prin atracţie şi respingere, prin plăcere sau neplăcere, prin simpatie sau antipatie.

El nu mai poate fi unealta Pământului la aratul ogoarelor.

El simte că este spirit şi dacă există vreo trăsătură cât de cât compatibilă cu acest spirit din toate stările pământeşti atunci el este beatitudine.

O mare parte din doza ta de nefericire vine din planificare.

Ori de câte ori porneşti la drum cu un obiectiv, cu cât se întâmplă mai des să-l îndeplineşti, tocmai pentru că te-ai identificat cu el şi i-ai cedat din energia ta, cu atât devii mai pustiu şi nefericit.

Pasiunea te-a împins la tot felul de compromisuri, de la înşelăciune până la violență, de la lacrimi până la blesteme… ce nu ai făcut ca să-ți vezi mintea în formă şi substanță…

Ai crezut că va ieşi o mândreţe de lucru ce va învinge timpul şi va speria moartea şi când colo vezi că nu ai fost decât unealta Pământului ce îşi răstoarnă brazdele; tu în nume şi formă fiind materie reciclabilă angajată pentru o zi, plătită cu iluzii şi speranţe deşarte.

Ce îți creează deziluzia şi nefericirea este diferența dintre imaginea mentală şi imaginea

materială. Ce frumos era în minte, ce searbăd a devenit în substanță…

Acum încearcă să intuieşti cum ar fi fost dacă ai fi lăsat totul în spirit, în acel spirit original şi superior imaginii mentale, cel puțin tot pe atât de superior pe cât este aceasta față de substanța materială…

Imperfecțiunea lucrului realizat prin planificare distruge frumusețea în sine; rămâi parcă epuizat, cu o floare veştedă în mână, întrebându-te unde ai greşit, frământându-te pentru ce va urma, considerându-te principalul vinovat… acoperit de neguri ce par să nu se mai sfârşească vreodată.

Pe când obişnuința de a trăi conştient, fără planificare şi obiective, te transpune în permanență şi spontaneitate, în starea de a fi, pentru că a fi înseamnă a trăi; niciodată închipuită cu mintea, niciodată materializată în corpuri şi obiecte.

Întotdeauna spun: nu, nu vreau asta!

Pentru că dacă o să vreau asta nu voi reuşi asta.

Se prea poate să reuşesc ceva, dar nu ce am vrut eu, nu, niciodată.

Că există mişcare şi în consecinţă evoluţie la nivel fizic n-ar trebui să mai fie un lucru contestabil. Chiar cei mai înfocaţi creaţionişti ar trebui să admită asta.

De când omul îşi consemnează experienţele, odată cu apariţia civilizaţiei şi mai ales de când instrumentele de observare şi-au sporit acurateţea, se poate dovedi, chiar şi matematic, cu câţi centimetri au crescut sau au scăzut unele organe sau membre ale omului şi ce activităţi au determinat lucrul acesta.

Nu-ţi trebuie prea multă inteligenţă ca să observi cum modificările cauzate de mediu şi de activităţile de rutină din corpul părinţilor se transmit prin naştere copiilor ca o tendinţă naturală şi firească.

Părul dispare tot mai mult de pe corpul omului prin purtarea hainelor, masa musculară scade odată cu apariţia utilajelor şi automatizării, cutia craniană şi masa cerebrală, în schimb, se măresc odată cu necesitatea înmulţirii circuitelor neuronale care să

memorizeze noianul de informații ce prind nume şi formă.

Dar există şi o altfel de evoluție, mai subtilă, la nivelul înțelegerii, care influențează în mod direct formele. Ideea acționează asupra materiei, mintea este stăpâna universului fizic.

Ideea de posesiune implică ferocitate şi egoism, în consecință adaptarea unui corp brutal şi tăios, în care dinții şi colții sunt cei care ordonează lucrurile, ideea de renunțare creează un corp zvelt, neted şi uniform, aproape insesizabil.

În planul moralei şi al religiei există de asemenea schimbare şi, în consecință, evoluție, de la dinte pentru dinte s-a ajuns la întoarcerea şi celuilalt obraz ca să fie pălmuit. Dacă la început omul sălbatic şi primitiv ştia doar să ia, mai târziu s-a spus – dă şi ți se va da, iar acum, aşa cum se poate observa tot mai mult din acțiunea straturilor subtile ale conştiinței, tendință care inevitabil se va generaliza, se spune – dă şi nu primi nimic în schimb, renunță la toate posesiunile tale şi vei fi fericit.

După ce omul a văzut că palatele, aurul, cadânele şi sclavii nu-i vindecă imensa rană devenită trup, ce se deschide tot mai mult odată cu vârsta, începe să experimenteze şi această posibilitate.

Nimeni nu poate şti, deocamdată, unde va duce. Dar cu cât conştiința va fi mai pură, orientată înspre lumină, ca semn al bucuriei şi fericirii, el va înțelege că aceasta e calea prin care se va regăsi pe sine, identic cu Dumnezeu, singura de fapt care mai există…

Celelalte au fost de prea multe ori bătute şi şi-au dovedit deja deşertăciunea…

La rădăcina motivației de mişcare se află mintea şi numai în mod cu totul şi cu totul excepțional omul poate trece dincolo de iluziile ei.

Dualitatea bine-rău este baza existenței ei, fără această discriminare omul nu ar putea exista în aceasta formă. De aceea sfaturile şi indicațiile în favoarea binelui, a iubirii, a frumosului sunt o atitudine forțată a unor oameni pe jumătate, sunt vorbe goale a unor oameni prea obişnuiți să îmbăleze cuvinte.

Practic nu poți fi produsul minții sociale, om cumsecade, cu iubire de Dumnezeu, ce nu ar face nici un rău etc. şi în acelaşi timp capabil de conştiință nepărtinitoare, egal şi just în orice situație.

Omul actual este puf de păpădie, mişcat de curentul formelor în manifestare, născut prin închisul şi deschisul uşilor, prin răsuflare, prin presiunea

furnizată aerului de corpurile în alergare, într-un cuvânt este o jucărie a societății.

Şi ce dacă, vor spune unii, am venit aici să ne trăim viața, să ne facem prieteni, să iubim etc., bla-bla-blaa şi tot aşa mai departe.

E fără speranță o asemenea discuție…

Unii vor spune că va trebui să te transformi mental până într-acolo încât să nu mai vezi deosebirile, să nu te mai agiți, să nu te mai frământi şi să nu te mai consumi, dar realizând asta unde mai este mintea, unde mai este judecătorul?

Cine ar mai vedea şi pe cine, pe ce s-ar mai sprijini timpul şi spațiul şi prin ce s-ar mai crea relații şi în consecință această lume relativă?!

Dar ați fost vreodată conştienți că, în această lume relativă, a intra în intimitatea cuiva e totuna cu a intra în măruntaiele lui, totuna cu a-i vedea toată urâțenia şi a-i mirosi toate duhorile, în cele din urmă?…

Dacă n-ar fi extraordinara cerință a reproducerii (de fapt, un instinct de bază a supraviețuirii personale până la redescoperirea sinelui) toți ar fugi oripilați

după ce ar pătrunde în intimitatea cuiva şi nu ar mai vrea niciodată să facă asta.

A pătrunde prin meditație în tine, înseamnă a pătrunde în viața impersonală, a pătrunde într-un altul, prin gândire şi atingere, înseamnă a pătrunde în intestine şi în materie.

Pământul este o bulă spațio-temporală. În ea găseşti tot ce vrei, dar tot ce vrei se va dovedi iluzie deşartă…

De aceea nu există deşertăciune în primul rând în avuția ta şi în natura materială, ci în mintea ta când se porneşte să creeze.

Acest proces e un drum cu un singur sens, oricâte spirale ar face el prin univers, punctul final nu poate fi decât identic cu cel inițial – al vieții împlinite prin sine, fără nici o dependență şi condiționare.

Realitatea nefericită este că rătăcirea pe coordonatele dorinței şi acumulării a început de mult, când nu exista conştiință, nu odată cu naşterea ta fizică în această viață, ci din vremuri imemoriale.

Când te-ai născut ai preluat de la părinți şi de la mediul înconjurător o substanță coruptă, ce caută mereu să-şi impună automatismele.

De aceea există mereu un conflict între ceea ce simți tu în sinele tău că te poate face fericit şi între ceea ce substanța ta fizică, prin minte, vrea şi acționează. Practic este conflictul între mişcare şi nemişcare, între o stare perfectă prin sine, în care orice intervenție nu poate decât să deranjeze şi o stare modificată în care orice intervenție este cerută expres tocmai pentru ca ea să nu te mai deranjeze, pentru că în această ultimă stare tot ce vrei şi tot ce ai nu încetează să te deranjeze mereu…

Uneori poți simți starea de satisfacție a competitorului care a câştigat o cursă, dar gustul real al fericirii nu-l simți niciodată. Pentru că ştii că mai urmează ceva…

Eşti atât de departe de punctul inițial al fericirii prin sine pe acest drum cu un singur sens al manifestării, încât e o luptă fără speranță să crezi că pe coordonatele spațio-temporale vei ajunge vreodată la final, deoarece prin mintea care le creează timpul şi spațiul pot fi infinite. Dar când mintea se opreşte din creare, dorință şi visare, credința care în oameni

îşi are împlinirea undeva în viitor se poate realiza în prezent.

De aceea nu mai localiza prezentul realizării şi mântuirii tale în viitor, pentru că distanța dintre prezentul real şi un punct spațio-temporal dorit şi închipuit într-un oarecare viitor va fi întotdeauna o constantă.

Această lume nu e bună, nici rea, e un loc al experimentării şi al învățării. Dar dacă ai fost atent şi silitor la observarea vieții din forme şi nu a formelor din viață, când conştiința s-a cristalizat trebuie să te opreşti din creare şi visare, să absorbi linia acestei potențiale spirale infinite într-un punct şi să realizezi starea perfectă al lui aici şi acum.

Starea perfectă nu stă în proprietățile plantelor, ale animalelor, ale oamenilor şi ale sfinților din paradis, ci în esența ta nemişcătoare.

Relația cu sfinții sau cu păcătoşii poate fi un prilej foarte bun pentru învățare, dar nu este o stare perfectă. *Raiul şi iadul se află în minte, numai Dumnezeu se află dincolo de ea.*

Iar dacă nu-l vei cunoaşte pe Dumnezeu prin renunțare, eternizând această clipă în substanța în care te afli acum, este alegerea ta. În esență nici asta nu e o tragedie.

Te vei naşte şi vei muri, te vei bucura şi te vei întrista, vei câştiga şi vei pierde, vei fi în rai şi în iad regulat şi succesiv, dar numai în una din aceste două stări prea multă vreme nu te vei afla.

Dumnezeu însă este starea perfectă, în care toate posibilitățile sunt realizate şi incluse, depăşirea repetiției, a bolii, a fricii, putreziciunii şi oboselii, a reciclării deşeului care devine roadă proaspătă şi coaptă.

Dumnezeu în cele din urmă poate să fie chiar şi o stare de odihnă a celui care s-a săturat de uzură şi manifestare.

Oricum nu există nici o tragedie nicăieri, pentru că soarta ta este soarta lui Dumnezeu care în nici un caz nu are unde să se ducă decât în el însuşi.

Poate e o neconcordanță de termeni şi asta înțelege şi credinciosul prin lumea de apoi, dar dacă

face greşeala să se vadă acolo într-o relație cu alte persoane, fie aceştia arhangheli, apostoli, profeți sau sfinți, într-o lume mişcată de emoții şi sentimente, fără să fie singurul, aidoma lui Dumnezeu, fericit până la absolut în nemişcarea sa, a rămas în minte şi dualitatea se va manifesta în persoana lui mereu.

Dar adevărul adevărat este că atât absolutul cât şi manifestarea sunt veşnice pentru că tot din absolut izvorăşte şi mintea care poartă manifestarea. Nu ca realitate, ci doar ca posibilitate, nu ca ceva ce poate fi păstrat, ci doar ca ceva ce poate fi distrus şi reciclat.

Asta e dovada posibilităților infinite ale sinelui.

Ce am scris în cuprinsul aceste cărți nu se putea realiza decât prin filtrarea eternului prin minte, pentru că mintea a inventat scrisul, de aceea ideile din ea sunt valabile numai pentru orientare. Vei hotărî singur dacă în Univers sunt mai multe ființe sau există numai una, dacă manifestarea ta nu dăunează tocmai ție, cel prezent pe de-a-ntregul în orice formă de viață, tu vei hotărî cum şi când să te ucizi ca să te hrăneşti pe tine din altă formă de viață.

Viața este o unitate. Ca să o respecți trebuie să treci dincolo de hrană şi manifestare.

Dar ce vorbesc eu!…

Omul când se află în manifestare nu are nici un fel de libertate. Deci nici aceea de a hotărî ce să-şi dorească şi ce să facă. Totul i se dictează prin proprietățile atomice ale substanței ce îi compune mintea şi trupul.

Ca să hotărască ceva trebuie măcar pentru scurtă vreme să-şi lase mintea şi mişcarea deoparte şi să intre în meditație.

Pare simplu dar nu este deloc aşa, pentru că scânteia transformării tale trebuie să pornească de la sursele de hrană. Altă posibilitate nu există.

Renunțarea la consumul de carne, creatoare de metal şi apoi renunțarea la lactate, creatoarele de calcar şi piatră, îți va da posibilitatea să te hrăneşti cu altceva care poate fi uşor şi inflamabil, ca prin foc să te transformi şi să iei aripi de înger. Uitați-vă în jur, nici o formă nouă nu se naşte fără intervenția focului.

Pare pueril şi poate râdeți dar metalul şi piatra nu se pot aprinde niciodată cu o singură scânteie. De aceea ca să existe transformare în viața omului obişnuit este nevoie de focul iadului în deplina lui intensitate. După un astfel de chin ți se oferă o posibilitate.

Fii atent la momentul când ea ți se oferă după ce ai pierdut ceea ce foarte mult ai iubit şi lumea ta s-a prăbuşit… este singura clipă când poți alege – o viață atotsuficientă prin sine sau drumul spre iad în plictisitoarea lui regularitate.

Există o mică povestioară cu tâlc, pe care bineînțeles tot mintea a inventat-o, în care personajul principal este Einstein.

Se spune că odată un profesor a vrut să-şi provoace studenții, întrebându-i dacă ei cred că Dumnezeu este creatorul a tot ce există.

Bineînțeles! au răspuns studenții şi atunci profesorul le-a spus că în acest caz Dumnezeu este şi creatorul diavolului.

Ei, aici, se spune că intervine un student pe nume Einstein, care sugerează de fapt că aşa cum întunericul este absența luminii, tot aşa diavolul este absența lui Dumnezeu, de asemenea că întunericul nu există, neputând fi fracționat şi măsurat.

Acum vă întreb: dacă întunericul nu există, fiind absența luminii, de ce diavolul ar exista fiind absența lui Dumnezeu?

Însuşi Dumnezeu despre care lumea vorbeşte este factorul creator, dar el nu este adevăratul Dumnezeu, de aceea rătăcirea omului este mare.

Dacă Dumnezeu ar exista numai prin ceea ce poate fi fracţionat şi măsurat, înseamnă că el ar fi divizibil şi muritor.

Lumina este energia minții în creație, la fel şi sunetul.

Diavolul creat de minte nu este inactiv asemeni întunericului, ci este unul dintre cele două brațe ale ei, răul – factorul creator şi efervescent care a creat galaxii, imperii şi popoare. Iar dacă el nu există, fiind o invenție a minții, atunci şi galaxiile, imperiile şi popoarele sunt plăsmuiri ale sale, dar numai pentru înțelegerea sa, deoarece numai ea are mijloacele să le recepteze. Iar dacă există ar trebui să fie creația cuiva, pentru a servi dualității şi comparației…

Dacă din amestecul frenetic al substanțelor în minte se creează formele, dacă te apuci să te închini ei ai s-o urmezi şi atunci când înnebuneşte? Şi de

unde ai să ştii când înnebuneşte? Folosindu-te de ea, măsurând şi comparând?…

În realitate nici lumina şi nici întunericul nu există. Amândouă se află în minte şi fac parte din dualitatea esențială a manifestării.

Ce există în fapt nu există, ci numai ESTE, în sine, dincolo de orice proprietate.

Dar cu siguranță ESTE, măcar dacă în creație nu există nimic altceva decât visele celui care visează – nemişcător şi indivizibil, iar el nu are nevoie să facă ceva, el este totul.

Cel care crede că prin facere poate obține ceva este mintea.

Ea este asemeni unui copil veşnic nemulțumit de formele pe care le face din plastilină. Le distruge şi le combină mereu.

Asta e reciclarea.

Plastilina este iarăşi pregătită pentru o nouă formă.

Asta e lumea în care credeți și chiar paradisul în care vreți să ajungeți nu este mai mult decât o formă accidentală izvorâtă din minte…

Capcana pe care mintea, ca instrument esențial de învățare, dar în acelaşi timp de supraviețuire, a întins-o oamenilor este extraordinară.

Ca să-l afli pe cel față de care nu te afli la nici o distanță, la nici o fracțiune de milimetru depărtare în spațiu şi la nici o fracțiune de secundă depărtare în timp, mintea a pornit în creație.

Ea s-a pornit în căutarea sinelui şi toate stelele şi planetele sunt opririle şi taberele ei de-a lungul acestei colosale campanii.

La fiecare oprire a construit sisteme de gândire şi imperii, religii şi forme de viață, civilizații şi popoare, dar scopul căutărilor sale prin materializarea posibilităților tot nu a fost atins.

Credințele tribale, jertfele, sacrificiile în masă pe altare, sistemele religioase şi filozofice, toate s-au transcris pe această traiectorie a minții ce a jurat că nu se va lăsa până ce nu-şi va găsi sinele şi originea.

Dar cu cât şi-a adâncit mai mult analiza, cu atât s-a simțit mai lipsită de speranță; creând tot mai multe tabere de-a lungul călătoriei sale ea a ajuns la nebunie. În cele din urmă dintr-un paradis al florei şi al faunei, cu blesteme amare, ea a început să pârjolească totul, să-şi piardă speranța în formele create şi să transforme totul într-un nesfârşit deşert din care nu va rămâne decât praful, identic cu cel cosmic de dinaintea creării planetei.

Acesta este cursul minții pe Pământ, a strâns tot ce avea mai bun în om, a intrat în el şi l-a creat pe el în aşa fel încât să răspundă intereselor sale, dar metodele ei sunt fără speranță.

Ea nu trebuia să creeze şi să complice, ea trebuia să renunțe la pretenții şi să simplifice. Adevărul nu poate fi găsit de ea, ci numai acolo unde ea s-a oprit.

O dovadă concludentă a acestui fapt este iluzia sistemelor filozofice şi religioase ale omului. Prin câte smârcuri nu v-au purtat ele, câtă durere şi disperare nu au creat ele şi pentru ce?

Adevărul era atât de aproape şi atât de simplu. Nu prin gândire se putea afla. Nu printr-un instrument, ci doar prin el însuşi – prin simțirea de sine.

Abominabile au fost constrângerile şi pedepsele la care a fost supus omul! Sistemele religioase şi de gândire au creat atâtea nodule şi formațiuni canceroase, încât omul nu a fost liber să observe evidența evidențelor – mâncarea îi creează trupul iar gândirea nu reprezintă decât informația ataşată ei; în funcție de ceea ce mănâncă, fiecare trup se constituie într-un receptor al undelor de gândire care asemeni undelor radio împânzesc Pământul şi Universul. Deci în funcție de ceea ce mănânci, ca individualitate fizico-mentală, te transcrii pe o frecvență şi ajungi să faci parte din ea.

Această scară a frecvențelor este colosală la nivelul Universului.

Omul, prin minte, are o marjă de deplasare minusculă. În cadrul Pământului deosebirile sunt infime, deşi par extraordinar de mari. Cert este că extremitățile acestei scale a frecvențelor la nivel

universal se unesc într-un punct, totul şi nimic înseamnă acelaşi lucru.

Deci mâncarea creează comportamentul şi soarta, gândirea este în strânsă legătură cu materia care fuzionează cu individualitatea ta fizică, având rădăcinile condiționării în strămoşi şi în mediul în care locuieşti.

Cu cât alimentația va fi mai uşoară, începând cu cea vegetariană şi continuând cu cea de lumină solară, cu atât omul se va putea deplasa pe o frecvență de înaltă fidelitate, spre sine. Conştiința îi va fi din ce în ce mai puțin tulburată de iluzii deşarte.

Oprirea minții şi aflarea adevărului nu se vor realiza decât odată cu oprirea alimentării. Din această cauză orice formă de viață este asemeni unei rachete căreia i s-a aprins combustibilul. Dar în realitate nu a fost niciodată vreo rachetă pe cer, ci a fost doar mintea celui care a creat-o. După ce şi-a consumat energia preluată din mâncare a căzut pe Pământ şi s-a făcut iarăşi praf.

Nu v-ați săturat de atâta praf? Nu-l simțiți cum vă înăbuşă?…

Dar ce spun eu numai în puțini oameni va rezona. Nu puteți accepta ca adevărul să fie atât de simplu, iar fericirea să se realizeze prin renunțare. Voi sunteți în elanul posesiunii şi al acumulării, a renunța la satisfacerea poftelor fizico-emoționale nu există pe frecvența voastră.

Dar după un şoc extraordinar, oricărui om i se oferă posibilitatea de a ajunge şi pe această frecvență.

Nu pot să vă spun decât să fiți foarte atenți când veți ajunge, pentru foarte scurt timp, parte din ea.

S-a spus din vechi timpuri că natura materială este minte în formă şi substanţă. Dar foarte mulţi oameni se poticnesc şi nu înţeleg nimic din această exprimare. Dar de ce e aşa de complicat?!

Să luăm un obiect, unul oarecare, de pildă un pix. Admitem cu toţii că el este creaţia minţii omului din momentul sclipirii lui ca idee mentală, a proiectării lui, continuând cu extragerea materialelor din solul Pământului, folosirea focului, turnarea lui în formă etc. Mai mult însă, omul obişnuit nu poate înţelege. Este un viciu al educaţiei şi al experienţelor mărginite, este o lipsă de luciditate specifică fiinţelor făcute din pământ.

Nu se înţelege şi nu se simte faptul că aşa cum omul în crearea oricărui lucru este responsabil numai de un segment al liniei timpului şi al spaţiului, tot aşa, înaintea lui alte energii s-au ocupat de un alt segment, altele şi altele, până la originea creaţiei,

până la naşterea atomului din care sunt formate toate obiectele fizice.

Şi aici ajungem la cea mai mare iluzie care a întreținut aproape toate sistemele de gândire, toate religiile şi toate civilizațiile, anume că în spatele tuturor lucrurilor se ascunde un creator personal şi inteligent. Chiar cei mai înțelepți dintre oameni s-au poticnit şi s-au încurcat în această iluzie.

Vă întrebați cum vine asta? Dacă mintea a creat toate formele materiale de ce nu ați admite că aşa cum a creat pixul aşa a creat şi trupul vostru? Înțelegeți că pentru corpurile care nu sunt creația minții omului, precum sunt organismele vii, munții, mările, norii, copacii ş.a.m.d., altă minte este responsabilă, iar acestei minți i s-ar putea spune mintea Pământului. Anterior acestei minți este alta, care a creat sistemele solare, galaxiile şi toate corpurile cereşti. Mintea însă este o organizare energetică, anterioară formei şi nu invers…

Pentru un om împietrit în scoarța Pământului, ceea ce voi spune mai departe nu are nici un sens. Oricum, iată ce mai este de spus.

Chiar şi un elev de şcoală primară care a învățat ceva fizică a aflat că atomul este alcătuit dintr-un nucleu atomic neomogen, mai mult un centru de atracție magnetică în jurul căruia se rotesc cu viteza luminii electronii şi protonii. Dar ce sunt aceşti protoni şi electroni, particule solide cu masă şi greutate proprie sau mai degrabă fracțiuni mentalo-energetice care creează iluzia spațiului compact printr-o mişcare asemănătoare ideii de roată luminoasă pe care o creează o torță învârtită cu mare repeziciune?… Deci, creația materială este o mişcare a unor particule goale şi iluzorii care creează, printr-o percepție degenerată în ființele pământeşti, senzația de corp compact şi material.

În spatele tuturor lucrurilor nu există nici un creator personal şi inteligent, căci iluzia nu s-ar putea numi inteligență…

Blasfemie, strigați în gura mare, ne-am închinat şi adeseori Dumnezeu ne-a răspuns. Cum poți să zici una ca asta?…

Nu, nu v-a răspuns decât mintea voastră, uneori îndeplinindu-vă, alteori ignorându-vă dorințele, nu a fost nimic altceva. Câte v-a dat atâtea v-a luat…

V-ați închinat la ceea ce nu este, v-ați închinat particulelor goale, ipotetice şi iluzorii, v-ați închinat oricui, numai lui Dumnezeu nu v-ați închinat. Pentru că n-ați înțeles că Dumnezeu este viața în sine, care nu alege şi nu apreciază, care nu judecă şi nu preferă, dăruindu-se ca esență indivizibilă lui însuşi, neavând nici plăcere, dar nici durere, nici bine, nici rău, dar totuşi având totul în sine, toate posibilitățile până la absolut.

Emoțiile şi splendorile pământeşti în el nu sunt decât posibilități pitite într-un cotlon, sunt practic neglijabile. Până la absolut ceea ce crezi tu că e măreț nu e decât un afurisit de gunoi care ți-a intrat în ochi.

Dar în sinele viu nu există nici o contradicție. Aşa cum arăți acum, însă, în această formă, pietroasă şi grosieră, el nu are nici o noimă, dar odată cu evoluția ta, prin meditație, vei deveni tot mai lucid şi vei înțelege. Ce anume?!…

Vine un timp când cuvintele îşi pierd orice utilitate…

Când există conştiinţa mai multora oricând se poate strecura ideea de singurătate. Dar Unicul nu poate fi decât suficient prin el însuşi şi aşa este Dumnezeu. El poate avea şi atributele persoanei pentru că în el zac toate posibilităţile, dar spre deosebire de om el ştie că individualităţile sunt gândurile sale atunci când s-a pornit să creeze.

De aceea el nu poate fi singur şi nefericit vreodată, pentru că în esenţa supremă nu există decât conştiinţa Unicului, pe când nefericirea cauzată de singurătate nu există decât în materia virusată şi inferioară din lumea fizică.

Acesta este numai unul dintre motivele pentru care trebuie să evoluezi şi să te dăruieşti lui Dumnezeu, la sfârşit, în cea mai subtilă formă şi substanţă care prin mijloacele pe care le-ai avut ai putut-o realiza în această viaţa efemeră. Dar nu cu vopsele pe tine şi cu obiecte exterioare pe care le-ai

putut cumpăra cu bani, ci numai prin viața din tine pe care numai tu o cunoşti şi despre care nu poți spune nimic altcuiva…

Se spune că atunci când închizi ochii, aşezat într-o anume postură, poți să îți vezi sufletul. Dar mai întâi atunci când închizi ochii şi execuți o anumită presiune cu degetele asupra lor vezi firişoare roşii de lumină. Acestea sunt micile vase de sânge din ochi. Deci sângele este lumină lichidă, impregnat cu toate substanțele de pe Pământ. De aceea sângele este esența organismelor vii – lumina care le susține în această lume fizică, transformată după condițiile existente pe aceasta planetă. Dar precum nimic nu poate supraviețui fără sânge, tot aşa nimic nu poate supraviețui fără lumină. Asta nu înseamnă că nu pot exista ființe care pot supraviețui fără lumină lichidă. În mod generic aceste ființe pot fi numite îngeri.

Evoluția subtilă, opusul degenerării materiale, poate face asta.

Când sângele se va curăți de impuritățile pe care le absorb ființele vii din alimente şi din aerul de pe

Pământ, realizându-se intrinsec dezrobirea față de dorință şi pasiune şi prin acestea de păcat, prin evoluție lentă şi răbdătoare omul va fi o altfel de ființă, splendidă şi iluminată. Sângele lui va fi lumină pură.

În fine nu mai am decât un mesaj să vă transmit: nu există moarte.

Există numai viață, când manifestată, când nemanifestată, dar viață în permanență. Viața e lucrul pe lângă care nu mai există un al doilea, moartea nu există decât în creație, adică numai în minte. Viața şi moartea nu sunt două lucruri opuse şi comparabile. Viața este existența neinfluențabilă şi indestructibilă, moartea există numai în minte. Există un singur lucru sau principiu în univers şi acela este veşnic, dar în manifestare există numai ceea ce simți. Din fericire totul evoluează deoarece cineva care să nu simtă nimic în interiorul său nu a existat niciodată.

Sfârşit

CUPRINS

Ermetice..... 5

Scrisori către mine însumi..... 61

Editura şi tipografia STEF
Editură recunoscută de către CNCSIS

700705, IAŞI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267
E-mail: editura@stef.ro
http://www.editurastef.ro